

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 14

OCTOBRE 1944

SỐ 162-163

ANH EM KHÔN HAY DẠI?

«Ta đến mau-kíp; hãy giữ lấy đều người cò, hầu cho không ai cất lấy
mão triều-thiên của người» (Khải-huyền 3: 11)

ĐEM hiện-tinh của thế-giới đối-chiếu với những lời tiên-tri trong Kinh-Thánh, chúng ta phải nhận-nhận một thực-sự vinh-hiễn, một biến-động phi-thường sắp xảy ra, ấy là «chính mình Chúa ở trên trời giáng xuống» (1 Tê 4: 16). Được đặc-ân sống gần ngày của Chúa, tin-dở trong Hội-Thánh bây giờ sống về phần thiêng-liêng và vật-chất thế nào? Ta có thể chia tin-dở làm bốn hạng rõ-rệt. Đầu cứ bề ngoài mà xem-xét thì có thể lẫn-lộn và giả-mạo, nhưng sự thực bên trong có Chúa biết và chính ta cũng tự biết. Xin độc-giả chú-ý cho rằng chữ «tin-dở» tôi dùng đây chỉ về những người đã «nhờ nước và Thánh-Linh mà sanh» (Gi. 3: 5). Ấy nghĩa là tôi đã loại ra những ai tuy chịu phép báp-têm và có tên trong sổ Hội-Thánh, nhưng «không được biên vào sách sự sống» (Khải-huyền 20: 15).

**Được sự khoái-lạc tạm-thời, mất
mão triều-thiên**

DẤU không nói rập-rình hạng tin-dở này đã nhứt-huyệt «ham-mến các sự ở dưới đất» (ôl. 3: 2). Đức Thánh-Linh đã từng nhen đưa họ đến trước hai con đường, họ buộc phải chọn lấy một. Đường thứ nhứt là «chẳng kể sự sống mình ham qui, miễn chạy cho xong việc đua-đội» (Sứ 20: 24). Đường thứ hai là «chính mình mà sống» (II Cô 5: 15). Sảnhững giờ, phút chiến-đấu kịch-liệt, họ đã bước chọn vào con đường thứ hai, đang tâm «đập tắt Thánh-Linh» (I Tê: 19).

Họ trách loài người, đổ tội cho hoàn-câu, nhưng chỉ họ là đáng trách hơn hết, vì con mắt cận-thị của tâm-hồn họ không thấy xa hơn miếng ăn ngon, quần-áo đẹp, tiền-của dư-dật và một đời sống thanh-nhàn, phẳng-lặng, «được đảm-bảo chắc-chắn» (!) Tất cả những cái đó cung cho họ sự khoái-lạc tạm-thời, sự tự-phụ và kiêu-hãnh chốc-lát, cặp-theo sự rối-loạn của một tâm-hồn không được nếm-trải «đủ mọi thứ phước thiêng-liêng ở các nơi trên trời» (Êph. 1: 3). Ý-nghĩ về ngày Chúa đến khiến họ run-sợ. Và đến cuối-cùng là họ mất mão triều-thiên mà Vua của các vua, Chúa của các chúa sẽ đội cho những kẻ «vi Ngài mà liếm» bỏ mọi đều lợi đó» (Phil. 3: 8).

Hỡi độc-giả yêu-dấu, trong anh em có ai đương-sống như vậy chẳng Dấu càng ngày càng xa-cách con đường Đức Chúa Trời vạch cho mình đi, nể chính lúc này anh em hết lòng tin-cậ và vâng-phục Ngài, thì có thể xây nga lại đi con đường đó một cách hân-hải, hớn-hở và tươi-sáng. Anh em chớ để vật gì hoặc người nào ngăn-tr mình «được mão triều-thiên khôn hay hư-nát» (I Cô 9: 25); nếu bây giờ anh em khóc-lóc và ăn-năn, thì có kịp nhen lại cái hi-vọng «chưởng s vui-mừng của Chúa» (Ma 25: 21).

**Mất mão triều-thiên, mất cả phước
trong đời này**

NGUỜI tin-dở mất mão triều-thiên trên đây có thể sa xuống một bi-tai-hại nữa, là mất cả phước trong đời

này. Ta từng thấy có tin-dễ đã lên cao trong sự từng-trải thiêng-liêng, được Đức Chúa Trời đại-dụng trong cuộc gây-dựng Hội-Thánh, nhưng họ không cứ vâng lời, hoặc sanh lòng tự-cao tự-dại, hoặc ý mình mình-mẽ trong Chúa mà chơi-giỡn với tội-lỗi (I Cô 10: 12). Vì vậy, họ sa xuống như chớp, và vì lòng quá cứng-cỏi nên không tự-tĩnh được (Hê 3: 7-8).

Sự-nghiệp trong nước Đức Chúa Trời đã sụp-đổ, là tất-nhiên cuộc đời của họ cũng tận-vỡ. Họ mất sự khoái-tạ mà tiền-của bấy lâu cung cho họ, lại mất luôn những hạnh-phước không do tiền-của mà được. Dầu cao-sang như vua Nê-bu-cát-nết-sa, họ có thể «bị đuổi khỏi giữa loài người, ăn cỏ như bò» (Đa 4: 30, 33). Hoặc thân-thể bị tật-nguyên, đòi-rách, hoặc gia-đình bị tan-tác, phân-ly, dảng sợ thay, bản tay toàn-năng của Đức Chúa Trời cứ chống-nghiệch họ, cứ đánh-phạt họ, cứ chà-nát họ, vì có lòng họ quá cứng-cỏi, không ăn-năn được nữa! Họ cứ sống cơ-cực, làm dẫu gổ-lạ, làm gương căn-dạy cho những ai dương được Đức Chúa Trời đúng. Đã xảy đến cho họ như dân Y-sơ-ra-ên thuở xưa: «Đức Chúa Trời đã giận ai trong bốn mươi năm? Há chẳng phải giận những kẻ phạm tội, mà thấy họ đã ngã trong đồng vắng sao?» (Hê 3: 18). Ngài «đã khiến chúng nó say vì sự thịnh-nộ Ngài và đã đổ máu tươi chúng nó ra trên đất» (Ê-sai 63: 6).

Có ai đã sa vào, hoặc gần sa vào tình-cảnh này không? «Vì chúng ta thấy đều phải trong-khau trước tòa-án Đấng Christ» (II Cô 5: 10), nên nguyện Đức Thánh-Linh lấy lòng thương-xót cả-thể, làm ra những phép lạ lớn-lao, kịp can-thiệp mà đem anh em đó trở lại địa-vị ngay-lành, trung-tín. «Người trong ngủ, hãy thức, hãy vùng dậy từ trong đám người chết thì Đấng Christ sẽ chiếu-sáng người» (Êph. 5: 14).

Liều hết mọi sự được mào triều-thiên

HAI bức tranh trên làm cho linh-hồn dấy-dậy lòng yêu-thương của Đấng Christ phải nhuốm màu đau-xót. Nhưng thôi, ta hãy nhìn-xem những bức tranh khác, dấy nét dưng-cảm, anh-hùng.

Bị Thập-tự-giá chinh-phục, hạng tin-dễ thứ ba tình-nguyện và quả-quyết hi-sinh hết mọi sự, thậm-chí mạng sống mình cũng không tiếc. Những bước gian-lao, những ngày đói-lạnh, những đêm trường vật-lộn với bệnh nặng, chẳng khiến họ thối chí hay lằm-bảm; trái lại với những nụ cười toàn-thắng, họ yêu-mến Chúa hơn, vì nghĩ rằng mình chịu khổ chừng nào, cũng chưa đáng sánh với Chúa. Họ có thể nói như Phao-lô rằng: «Chúng tôi thương mạng sự chết của Đức Chúa Jê-sus trong thân-thể mình» (II Cô 4: 10). Họ «hầu việc Đức Chúa Trời, bởi lòng nhịn-nhục lằm trong những sự hoạn-nạn, thiếu-thốn, khổn-khổ» (II Cô-rinh-tô 6: 4).

Đời thiêng-liêng của họ lên cao như chim tung, bay-liêng trong cõi mẫu-nhiệm và quyền-phép tối-thượng của Đức Chúa Trời, hằng được chính mắt nhìn-xem các phép lạ của Ngài. Tuy thân-thể chịu bao cơn gió bụi dập-dội nhưng họ giữ đều trông-cậy này như cái neo của linh-hồn, vững-vàng, bền-chặt, thâu vào phía trong màn,» trong nơi thánh mà Đức Chúa Jê-sus đã vào như Đấng đi trước của chúng ta» (Hê-bơ-rơ 6: 19-20).

Những bậc anh-hùng đức-tin ấy đều phải «chết trong đức-tin» (Hê 11: 13) song biết chắc rằng «biện nay mào triều-thiên của sự công-bình đã để dành cho họ; Chúa là Quan Án Công-bình sẽ ban mào ấy cho họ trong ngày đó» (II Ti 4: 8).

Cứ tiến lên, hỏi ai đã thuộc đoàn thiêng-bình anh-dũng này! Hãy vì danh Chúa cam chịu mọi sự, đứng yên ở chỗ Ngài đặt mình mà chiến-đấu với tội-ác và ma-quỉ. Còn ai lưỡng-lự,

cút-rê, hãy lập nếp đoàn để mai sau
lành mảo triều-thiên! «Chúa đã gần
đi» (Phil. 4:5).

Được mảo triều-thiên, được cả
phước trong đời này

NHỮNG tin-dõ trung-thành trên đây
đã dành «sẽ sáng-lãng như các
ngôi sao đời đời mãi mãi» (Đa 12:3),
nhưng nếu dẹp lòng Cha non-từ, thì
trong đời này họ cũng vượt qua cơn
khổ-nạn mà sống những ngày đầy hạnh-
phước, tươi-vui (Gióp 42:10). Chúa
tâm tưng-nghiệm cho họ lời Ngài hứa
rằng: «Hễ ai vì danh Ta mà bỏ anh
em, chị em, cha mẹ, con-cái, đất-
cuộng, nhà-cửa, thì người ấy sẽ lãnh
bội phần hơn, và được hưởng sự sống
đời đời» (Ma 19:29; Ma 6:33).

Như Áp-ra-ham và Gióp thử xưa
được «Đức Giê-hô-va ban phước... bội
phần, trở nên thịnh-vượng» (Sáng 24:
35), những tin-dõ này hưởng được
mọi phước thiêng-liêng và vật-chất
trong gia-đình. Phước thiêng-liêng
đều (trước, phước vật-chất theo sau,

đó là thứ-tự của Đức Chúa Trời). Càng
được bình-an, thịnh-vượng, họ càng
yên-mẫn Chúa, càng «lấy tài-vật và
huê-lợi dầu mùa ... mà tôn-vinh Đức
Giê-hô-va» (Châm 3:9). Mọi sự họ
có, nào con-cái tin-kính, nào tiền-của
đư-dật, nào sức-lực, nào thi-giờ, họ
sẵn-sàng dâng hết cho Chúa, và Ngài
chàng tiếc họ một phước lành nào,
nhưng cứ «dễ phước xuống cho họ
đến nỗi không chỗ chứa» (Ma-la-chi 3:
10). Họ nhận-biết rằng nếu tiền-của
tặng thêm mà đời thiêng-liêng sa-sút,
thì không phải phước lành từ Đức
Chúa Trời mà đến.

Trên mặt biển trong-trẻo, phẳng-
lặng, và dưới con mắt từ-ái của Cha
Thiên-thượng, mong rằng anh em cùng
họ bình-tĩnh tiến về «quê-hương ở
trên trời» (Hê 11:16), từ đáy lòng phát
ra muôn tiếng ngợi-khen Cứu-Chúa.
Cứ như vậy cho đến ngày Đức Chúa
Jésus-Christ tái-lâm, anh em sẽ được
tuyên-bố là kẻ thắng trước mặt cả vũ-
trụ và được «ngồi với Chúa trên ngôi
Ngài» (Khải 3:31). — T. K. B.